

Reformačné listy 23/2017

Sekcia H.E.L.P. - Hnutie evanjelických laických pracovníkov, Evanjelická jednota, o. z.

OBSAH LISTOV:

- ÚVODNÍK
- ODDĎALOVANIE SLOBODY
- VZ EVANJELICKEJ JEDNOTY, CHARTA 2017
MIMORIADNE VZ ZED
- RUKAMI APOŠTOLOV DIALI SA ...
- REFORMAČNÉ OKIENKO
- MODLITEBNÁ REŤAZ
- OKIENKO MOS
- VAŠE NÁZORY A REAKCIE ...
OTVORENÁ CESTA, ..., ZVLÁŠTNÝ TÓN
- SPOLUPRÁCA, KONTAKTY

“PÁN JE DUCH; A KDE JE PÁNOV DUCH, TAM JE SLOBODA.”

2 Korintským 3, 17

ÚVODNÍK

Na ďalší vývoj v našej cirkvi bude mať v nasledujúcom období vplyv aj výsledok mimoriadneho Valného zhromaždenia ZED, ktoré sa uskutoční už najbližší pondelok, 25. 9. 2017 v Banskej Bystrici. Myslíme preto v modlitbách na členov ZED – na našich ordinovaných, aby prijali zodpovedné rozhodnutia.

V nasledujúcom čísle Reformačných listov sa chceme venovať ďal-

ším témam, ktoré majú vplyv na dianie v ECAV. Jednou z nich je aj aktuálne neudeľovanie súhlasov farárom, kaplánom a seniorom. Pokúsime sa túto situáciu zmapovať a priniesť informáciu o rozsahu problému.

V tomto čísle nechávame doznieť vaše názory a komentáre k prípadu Ondreja Prostredníka. V ďalších číslach Reformačných listov tomuto prípadu už nebudeme venovať toľko priestoru. Necháme priestor na to, aby zainteresovaní vhodným spôsobom uzavreli tento prípad a v iných podobných prípadoch postupovali korektne, pri zachovaní úcty a diskusie, čím by dali príklad slušného a kresťanského riešenia, ktoré bude vzorom pre veriacich našej cirkvi.

Reformačné listy prinášajú informácie o vnútornom dianí v ECAV aj preto, lebo mnohé veci, ktoré sa dejú sú v značnom kontraste s prebiehajúcim slávnostnými podujatiami, ktoré súvisia s 500. výročím reformácie a prezentáciou reformačných hodnôt. Uvedené výročie nemá byť len sviatkom alebo diskusiou o reformačných hodnotách, ale aj dôvodom na nápravu pretrvávajúcich deformácií vo vnútorných vzťahoch a štruktúre ECAV, teda aj dôrazom na reformy v prospech jej obnovy a rozvoja. Aj preto musíme podporovať reformy, aby sme mali pri najbližšej ordinácii novokňazov čím viac nových farárov za rok, nielen štyroch ako tomu bolo pred týždňom v Skalici, vďaka však aj za týchto. A tiež aj preto, aby bolo čím menej neudeľovaných súhlasov za rok na pokračovanie služby ordinovaných v službe alebo pri požiadavke o ich presun do iného cirkevného zboru alebo seniorátu.

Redakcia Reformačných listov

ODDĎALOVANIE SLOBODY

„Zachovaj svoju priazeň tým, čo Ťa poznajú, a svoju spravodlivosť ľuďom úprimného srdca.“ Žalm 36, 11

Niečo drnčí! Aha, to je budík na mobile. Čože? Už je ráno? Prečo? Ešte chvíľku ... Vonku prší, desať stupňov, komu sa chce vstávať z postele? Ani psíkovi! No dobre, ešte mám čas na kávu, raňajky a až potom ... A až potom povinnosti, telefonáty, nepríjemné úlohy, stretnutia. Čo to mám v diári? No, veď to počká. Nemusí to byť dnes ...

V súčasnosti sa v médiách a na sociálnych sieťach skloňuje slovo *prokrastinácia*. Ako píše múdre zdroje, ide o chorobné odkladanie dôležitých úloh na neskôr, na zajtra. A týmto novodobým syndrómom netrpia len žiaci a študenti. Úprimne, koľkí z nás odkladajú vážne povinnosti, ale aj rozhodnutia na zajtra, alebo na neurčitý čas. Ani ja nie som výnimkou. Hoci s radosťou a rada upratujem, prokrastinujem často umývanie riadu alebo tvorbu textov či vlastnú autorskú činnosť. Hoci odborníci tvrdia, že prokrastinácia nie je lenivosť, domnievam sa, že predsa len súvisí

s nedostatkom vnútornej sebadisciplíny a rozhodovania. Lebo z toho „zajtra“ sa často stávajú dni, mesiace, roky. A z nás, ktorí dačo vo svojom živote odkladáme, sa tak stávajú nekoneční čakatelia na úspech, na zmenu či šťastie.

Možno práve nový školský či akademický rok odhalil naše slabosti, naše malé či veľké „prokrastinácie“. Rodičia o tom vedia svoje! Nie je ľahké po dvojmesačnej pauze naskočiť do tempa školských povinností a zladíť svoj krok so školským rytmom. Ak však chceme naše deti viesť k pravidelnému plneniu si školských i domácich povinností, sami musíme vedieť ovládať svoje chorobné odkladanie úloh.

O mesiac v našej cirkvi vyvrcholia oslavy 500. výročia reformácie. Či už na zborovej, seniorátnej či celocirkevnej úrovni. Treba ešte všeličo stihnúť, nachystať, nacvičiť, dokončiť opravy a úpravy chrámov, zborových siení, chodníkov, osadiť pamätné tabule. Verím, že s Božou pomocou to hmatateľné a viditeľné stihneme. Myslím si, že toto nám ide. A je to v poriadku. Avšak čo s tým nadčasovým, nadpozemským, ku ktorému sme sa možno ani nedostali? Chceli

by sme všeličo reformovať v cirkvi, ale aj vo vlastných životoch. No váhame, prokrastinujeme. Možno sa aj spoliehame na to, že čas, Boh, alebo dakto iný to za nás vyrieši. V tomto kontexte myslím na **Jozefa Miloslava Hurbana** a celú generáciu štúrovcov, ktorí boli tiež teológmi, kňazmi. Oni nečakali, neodkladali rozhodnutia, ale konali. Práve Hurban je pre mňa veľkým vzorom. **Nečakal na lepšie časy**, prijateľnú atmosféru v spoločnosti či cirkvi, ale jednoducho konal, pracoval. Išiel do rizík, povedané biblicky – vzal na seba kríž, jarmo, záťaž. Bez ohľadu na to, čo si kto myslí či nemyslí. Založil Cirkevné listy (1863), ale aj Slovenské pohľady (1846). Písal, publikoval, tvoril, lebo cítil, že to má zmysel, lebo ho spaľovala túžba niečo zmeniť, niečo vypovedať. Polemizoval, inšpiroval, kritizoval, no vždy mal na zreteli vyšší cieľ. Povzniesť slovenský národ a povzniesť cirkev.

Je rok osláv reformácie. A je rok, v ktorom sme ako občania tohto štátu opäť a opäť konfrontovaní deformovaním demokracie, nárastom korupcie, svojvôle politikov a dvojakého metra na prečiny či zločiny voči majetku, právu, občanom. A povedzme rovno – slobody! Čakala by som, že v reformačnom roku zaznie **výraznejší hlas cirkvi** voči týmto do oči bijúcim činom našich politikov. Nárast chudoby a nezamestnanosti na Slovensku sa týka všetkých, ale aj cirkvi. Ako cirkev reflektuje a koná v tejto veci? Veď cirkev je súčasťou tohto štátu, my sme súčasť tohto štátu – hoci nás

spája čosi nadpozemské a nehmateľné.

A potom sú tu aj problémy v cirkvi. Píšeme o nich, čítame o nich, vieme o nich. No prokrastinujeme činy, rozhodovania. A tak rozhodnú za nás. Nielen v cirkvi, ale aj v spoločnosti. Prokrastinujeme slobodu, prokrastinujeme právo, prokrastinujeme morálku, prokrastinujeme reformu. Možno vlastne ani nevieme čo chceme, možno si stále nedokážeme stanoviť priority zmien, ktoré by priniesli prospech všetkým. **Život v slobode a demokracii nie je jednoduchý. Ani život sám.** Viem však jedno, že *nikoho nemožno nútiť k zbaveniu sa otrockého jarma, otroctva ducha a služobníčenia, ak to nechce sám.* **Sloboda myslenia je totiž vec, ktorej sa učíme.** Kto však raz pocíti slobodu bytia, už nikdy nebude chcieť slúžiť tým, ktorí slobodu druhým ukradli, ktorí druhých ponížili, potupili. Kristus nás oslobodil od hriechu, dal nám nové oči, nový rozmer ducha a sme jeho priateľmi. Teda spolupracovníkmi a spolutvorcami života na tejto zemi. Máme teda nielen právo, ale aj povinnosť viesť druhých k slobode a vnútornému uvedomeniu si vlastnej podstaty. Božskej podstaty.

Prosím, nezabudnime na to, že sme Božie deti, máme predsa dušu tvorenú Bohom! A máme povinnosť dvíhať zo zeme nielen seba, ale aj celú spoločnosť! Amen.

Eva Bachletová

Uskutočnilo sa Valné zhromaždenie o. z. Evanjelická jednota

Dňa 21. septembra 2017 sa v Bratislave uskutočnilo Valné zhromaždenie občianskeho združenia Evanjelická jednota. Na Valnom zhromaždení bola prednesená správa o činnosti združenia a správa o hospodárení združenia za ostatný rok. V rámci ďalších bodov programu bola odsúhlasená zmena názvu združenia, ktorý bude po preregistrácii znieť Hnutie evanjelických laických pracovníkov, bol novelizovaný štatút združenia a prebehla voľba do orgánov združenia - výkonného výboru a revíznej komisie.

Na Valnom zhromaždení bola tiež odsúhlasená redakčná rada Reformačných listov. Valné zhromaždenie tiež odsúhlasilo, že východiskom programovej orientácie združenia na nasledujúce obdobie bude programový dokument, ktorý je súčasťou Charty na ochranu hodnôt reformácie a obnovu ECAV na Slovensku (Charta 2017), ktorú doteraz podpísalo 700 signatárov zo všetkých regiónov Slovenska. Podrobnejšie informácie prinesieme v ďalších číslach Reformačných listov.

Martin Kováč

Charta 2017
je prehľadne zverejnená na samostatnej, novej internetovej stránke
www.charta2017.sk

MIMORIADNE VALNÉ ZHROMAŽDENIE ZDRUŽENIA EVANJELICKÝCH DUCHOVNÝCH

Milí oltárni bratia a sestry,

mimoriadne Valné zhromaždenie Združenia evanjelických duchovných (MVZ ZED) je zvolané:

1. ako naplnenie uznesenia z posledného riadneho Valného zhromaždenia (máj)
2. ako naplnenie uznesenia z júnového zasadnutia Výboru ZED,
3. aj ako naplnenie žiadosti 25% členov ZED /t. j. 110 členov/

Rokovanie sa uskutoční

25. septembra 2017 (pondelok) o 10:00 v Evanjelickom kostole v Banskej Bystrici

Je potrebné, aby sme sa horlivo modlili za obnovu vzťahov v cirkvi a na rokovaní a aby sme dokázali aj konštruktívne pomenovať súčasné problémy života cirkvi.

Skutky apoštolov 5 kap. 12.v. „RUKAMI APOŠTOLOV DIALI SA MEDZI ĽUDOM MNOHÉ ZNAMENIA A ZÁZRAKY.“

Je krásne čítať čo všetko sa dialo rukami apoštolov a zároveň vidieť, aký to malo dopad na spoločnosť a na mladú, vznikajúcu cirkev.

1) **BOLI JEDNOMYSEĽNÍ**, alebo ako píše Pavol, mali „jedno srdce a jednu myseľ.“ Žiadne delenie, žiadne skupiny, žiadny mocenský boj, aký dnes vedieme my. Ty si „klátikovec“, ty si „proti vedeniu cirkvi“, ty si „liberál“, ty „fundamentalista“,....., sme majstrami nálepiek a delenia bez náznaku pokory a úcty k tomu druhému. Tak aj Pavol písal do Korintu, keď tam videl, že sa veriaci delia a v zbore hrozí rozkol: **„A tak vás napomínam, bratia, menom nášho Pána Ježiša Krista, aby ste všetci rovnako hovorili a aby neboli roztržky medzi vami, ale aby ste jednako mysleli a zmýšľali. Lebo ľudia z domu Chloe mi oznámili o vás, bratia moji, že sú spory medzi vami. Myslím totiž na to, že každý z vás hovorí: Ja som Pavlov, ja však Apollov, ja však Kéfasov, ja však Kristov. Či je Kristus rozdeľený? Či Pavel bol ukrižovaný za vás? Alebo či ste v meno Pavlovo boli pokrstení?“** 1Kor 1, 10-13. Viete, ako farizeji hodnotili prvých učeníkov, keď ich súdili, kvôli uzdraveniu chromého od narodenia? **„Keď videli smelosť Petrovu a Jánovu a dozvedeli sa, že sú neučení a prostí ľudia, divili sa; lebo ich poznali, že boli s Ježišom“** Sk 4, 14. To boli tí, ktorí boli s Ježišom. A to ich takto „poznačilo“.

Preto bola medzi nimi tak dokonalá jednota, aká je len s Božou pomocou možná. Vo všetkom sa snažili len o to, aby bol oslávený Ježiš Kristus. Nik sa ani len neodvažoval si privlastniť trochu slávy a pozornosti. Presne tak, ako to vyjadril Peter, keď ho farizeji vypočúvali: **„Nato Peter, naplnený Duchom Svätým, odpovedal im: Vodcovia ľudu a starší! Keďže nás vyšetrujete dnes pre dobrý skutok na nemocnom človeku, ako bol uzdravený, vedzte teda vy všetci, aj všetok ľud izraelský, že tento človek stojí pred vami zdravý v mene Ježiša Krista Nazaretského, ktorého ste vy ukrižovali, ale Boh Ho vzkriesil z mŕtvych. Toto je ten kameň, ktorý ste vy, stavitelia, zavrhlí, ale ktorý sa stal uholným kameňom. A nieto spasenia v nikom inom, lebo nebolo dané pre ľudí iné meno pod nebom, v ktorom by sme mali dôjsť spasenia.“** Sk 4, 8 – 12

2) BOH SKRZE NICH KONAL DIVY A ZÁZRAKY

Tým, že boli preskúšaní a poslušní Duchu Svätému, že žili v hlbokoj bázni pred Bohom /aj po zážitku s Ananiášom a Zafirou Sk 5, 1 – 11/, ich Pán mohol mocne používať. V ničom nemysleli na seba, svoj prospech a svoju slávu.

Nezneužívali pre seba to, čo sa ich rukami dialo. Je to úplne prirodzené, hlavne dnes, v dobe narcizmu a budovania kultu osobnosti, že človek strháva pozornosť na seba, buduje svoje ego. Zneužíva moc, snaží sa profitovať s postavenia, slávy, image. Ak by sa diali uzdravenia a zázraky, tak by dotyčný bol mediálna hviezda, možno by mohol zarábať veľké peniaze, budoval by si popularitu.

A Boh sa dokazoval tým, že mnohí uverili, mnohí boli uzdravení, že neveriaci: **„z ostatných však nikto sa neodvážil pripojiť k nim, ale ľud ich zveleboval!“**

V duchu týchto slov a celého kontextu si musím položiť otázku, čo sa dnes deje rukami Kristovej cirkvi a aký to má dopad na spoločnosť?

- prečo ľudia mimo cirkvi nemajú pred Božím ľudom – cirkvou bázeň?
- prečo Pán nikoho do našej cirkvi nepridáva, skôr naopak, členov rapídne ubúda?
- prečo sa rukami kňazov a ďalších Božích služobníkov nedejú znamenia a zázraky?
- prečo ľudia nemajú cirkev v úcte kvôli jej jednote, vzťahom, službe?

Ich myseľ a srdce boli plné Pána Ježiša Krista, premýšľali o tom, čo sa páči Bohu, neboli ochotní ani za cenu prenasledovania či smrti robiť kompromisy s Božím slovom a boli úplne podriadení v poslušnosti vedeniu Ducha Svätého.

Chceme a potrebujeme reformovať cirkev? Otázka však znie: „chce ešte Boh reformovať našu cirkev?“ Nájde mužov a ženy, ktorí budú ochotní zaplatiť cenu a postaviť sa do trhliny?

Stano Kocka

REFORMAČNÉ OKIENKO

Milí bratia a sestry, tvorcovia Reformačných listov,

začiatkom môjho listu Vám posielam srdečný pozdrav z Galanty so želaním Božieho požehnania vo Vašej práci. Vždy sa tešíme, keď vyjde nové číslo, ktoré si môžeme prečítať a ďalej rozšíriť.

V tento významný rok 500. výročia reformácie sa konali vo viacerých cirkevných zboroch v našom okolí slávnostné služby Božie, na ktorých sme si pripomenuli **70. výročie návratu Slovákov z Dolnej zeme**.

V našom Cirkevnom zbore ECAV Galanta sme si túto udalosť pripomenuli dňa 17. septembra v kostole v Matúškove, kde po kázni odznela nasledovná prednáška, o ktorej uverejnenie Vás prosíme.

So srdečným pozdravom, želaním stáleho a pevného zdravia, s úctou.

Mgr. Mária Hudáková

Milí bratia, milé sestry, vzácní hostia,

Tento rok je pre nás evanjelikov veľmi významný. Od reformácie uplynulo 500 rokov. A práve tento rok si pripomíname aj 70. výročie nášho návratu. Dovoľte, zamyslieť sa spoločne nad udalosťami, ktoré predchádzali príchodu našich predkov. Oživme v spomienkach časť histórie.

Pomery na Slovensku a na Dolnej zemi koncom 17. a v prvej polovici 18. storočia boli neutešené. Prevažná časť Uhorska bola pod Tureckou nadvládou. Južné kraje Rakúsko – Uhorska boli trvalým bojišťom, na ktorom sa takmer ustavične stýkali vojská nepriateľských armád. Vojnové roky znamenali pre slovenské obyvateľstvo mimoriadne veľké bremená. Jednak to boli výdavky a práce súvisiace so zásobovaním a vydržiavaním vojska, vydržiavanie zemepánov aj tých, ktorí zutekali pred Turkami do Horného Uhorska. Tiež priama účasť obyvateľov na tureckých bojoch. Okrem vojnových pustošení prinášali roky aj iné problémy. Negatívna reakcia rímskokatolíckej cirkvi na cirkevnoobrodné hnutie v Hornom Uhorsku mala viaceré etapy. Luteráni boli vyhlásení v Uhorsku za verejných kacírov a nepriateľov a ako takí mali byť pozbavení života a majetku. V r.1525 na sneme v Rákosi bol prijatý zákonný článok č.4 o upaľovaní luteránov. Uhorský kráľ Ľudovít II. dostal zaň od pápeža Klementa VII. 60 000 dukátov a pochvalný list. Za vlády Leopolda I. bolo evanjelikom v Uhorsku násilne odobratých 800 kostolov. Arcibiskup Szelepcsényi zorganizoval dva prešporské sudy v rokoch 1673-1674, čo znamenalo väznenie ev. farárov a učiteľov a ich predaj na galeje. Záverečná etapa protireformácie bola za vlády Karola III. v rokoch 1711-1740, za ktorého boli evanjelici postavení mimo zákon. Krutá rekatolizácia vyvolala odpor slovenského ľudu. Zemepanský útlak bol mimoriadne ťažký. Všetko toto spôsobilo, že poddaní sa v mnohých prípadoch rozhodujú opustiť svoje doterajšie sídla. Na Dolnej zemi sa rozprestierali obrovské, v mnohých prípadoch vôbec neobrábané komplexy pôdy. Na území bol nedostatok pitnej vody. Správa úradníka gyulanského panstva z békešskej oblasti z r. 1698 hovorí, že všetky osady za Kórosom sú neobývané a spustnuté. Iba v mestečku Békes našiel 10 rodín.

Na veľké, Turkami spustošené kraje, sa vydali pracovití a príčinliví Slováci. Vidina možnosti lepšieho života dávala chudobným poddaným obrovskú energiu a odhodlanie zanechať väčšiu časť skromného majetku vo svojom rodisku a vydať sa na cestu na Dolnú zem. Mnohé rodiny sa roztrhali. Odvážnejší vzali so sebou len to najnutnejšie, čo na svojich pleciach uniesli. Putovanie na tejto dlhej ceste s malými prestávkami trvalo 24 dní. Cesty za chlebom boli veľmi namáhavé a veľa putujúcich počas cesty zomrelo na vysilenie, hlad, choroby.

V apríli 1746 na pustatinu Komlós prišlo prvých 80 rodín so svojím farárom a učiteľom. Asi o 30 rokov neskôr bolo už na Komlóši 450 domov a 700 rodín. Pustatinu Komlós, ktorá patrila grófovi Rudnyanskému sa im povoľuje osídliť za podmienok uvedených v 7 bodoch zmluvy, z ktorých časť citujem:

1. Sú povinní získať ďalších krotkých a bohabojných gazdov, ktorí do budúcej jari osídlia tiež pustatinu Komlós
2. Povoľuje sa im sloboda náboženstva evanjelického vyznania a bohoslužby v rodnom jazyku

Jeden z hlavných dôvodov, prečo opustili svoj domov, bola ich príslušnosť k evanjelickému náboženstvu. Je až obdivuhodné, že len čo sa usadili v novej domovine za prvoradé si Komlósania pokladali zabezpečiť podmienky pre náboženský život.

Do svojej novej domoviny si okrem najzákladnejších potravín a šatstva **niesli Tranoscius a Bibliu**. Najmä Tranoscius s lesklou mosadznou väzbou bol hotovým klenotom ich duchovnej kultúry. V súkromnej zbierke na Komlóši sa zachoval výklad Písma Svätého Postylia z roku 1602, ktorý si priniesli prví komlóscki osadníci. Komlósania nikdy nezanedbávali svoj duchovný život. Keď sa po stránke hospodárskej trochu postavili na nohy dali a sa do výstavby kostola. Vybudovali za tri roky obdivuhodné dielo – impozantný evanjelický kostol v barokovom slohu, ktorý bol vysvätený v roku 1795. O výstavbe kostola svedčí aj tzv. Zlatá kniha, v ktorej je zaznačený každý halier, čo obetovali veriaci na stavbu svojho kostola. Zakladateľ Zlatej knihy obetoval na stavbu kostola 300 zlatých. Keď uvážime, že v roku 1776 žilo na Komlóši podľa štatistiky 3468 obyvateľov, každý z obyvateľov sa iste podieľal značnou čiastkou, aby mohli postaviť Chrám Boží, ktorý pojme 3 000 ľudí. Do roku 1862 sa v ňom bohoslužby odbavovali výlučne po slovensky. Podľa štatistiky z r. 1880 na Komlóši bolo 90,4% Slovákov t. j. 7 605 z 8 416 obyvateľov. Slovenský Komlós zostal celé storočie výlučne evanjelickým. Brat farár Hrdlička, ktorý pôsobil na Komlóši takto spomína: „A mal som milú rozpomienku na Komlós na Váš impozant-

ný chrám a v ňom na Vaše slávnostné ekzámety, na ktoré ma otec ako dekan so sebou brával. Nikdy nezabudnem na Váš kvietím vyzdobený kostou, plný vône orgovánu a spevu a zástupov dietok a rodičov v slávnostnom úbore a naladení plesajúcich v srdci svém Pánu“. V chráme sa spievali piesne na Božiu slávu a po dedine sa ozývali ľudové piesne, z ktorých si teraz jednu vypočujeme.

Komlóšania vyvinuli značné úsilie ako sa vymaniť spod maďarskej nadvlády. Podali vláde Maďarskej republiky rád memorandum, v ktorom jej v mene obce Tótkomlós a tamojšej národnej rady a celého obyvateľstva vyjadrili svoju vernosť a žiadali, aby sa Tótkomlós ako politická obec stal okresným sídlom a to tak, že by sa so susednými obcami zjednotil administratívne, súdne so sídlom v Tótkomlósi, kde by rečou administrácie, súdnictva a školstva bola reč slovenská. Snahy o demokratické uznanie Slovákov boli márne. Biely teror doľahol s osobitnou krutosťou na slovenské obyvateľstvo. V Békescabe zatkli 42 osôb na čele s Jurajom Hrabovským, v Pitvaroši richtára a 10 osôb. V Tótkomlósi Ondreja Beňu a ďalších spolu 37 osôb. Zo zoznamu zaistených vyplýva, že biely teror sa upriamil na príslušníkov národne – uvedomelej inteligencie a roľníkov. Na území Maďarska ostalo podľa sčítania ľudu v r.1920 údajne len 141 882 Slovákov.

Dohoda o výmene obyvateľstva medzi Československom a Maďarskom schválená víťaznými mocnosťami bola podpísaná 27. februára 1946. Historickou presídľovacou akciou plánovali dosiahnuť, aby si každý štát svojich národných príslušníkov presťahoval na svoje územie, tým by boli odstránené trecie plochy a štáty by medzi sebou spokojne nažívali. Veď keď našich národných príslušníkov na území terajšieho Maďarska r.1880 podľa úradnej maďarskej štatistiky bolo 213 000 a r. 1940 miesto populačným vzrastom zdvojnásobeného počtu – 426 000 napočítali už len 70 tisíc Slovákov, nemohli nevidieť, že stále stupňovaným odnárodňovaním slovenská rodina tak povážlivo ubúda, že jej hrozí zánik a to už v dobe neďalekej.

Po oslavách dvojstoročnice Komlóša v r.1947 teda pred 70 rokmi zanechajúc svoje kostoly, domy, majetky, hroby svojich rodných Slovač z Dolnej zeme vydala sa v mene Božom za hlasom svojho srdca domov. Prichádzali s mnohými nádejami ... Dovoľte citovať z reči Ondreja Beňu seniorálneho dozorca Dunajského seniorátu prednesenej na prvom seniorálnom konvente v Komárne dňa 9.júna 1949:

„ My, ktorí sme počúvli volajúce hlasy matky, vedeli sme porozumieť snaženiam vedúcich nášho národa – a tak vracali sme sa vďačne. Náš návrat však nebol ľahkou a jednoduchou vecou. Zanechali sme úrodnú pôdu, kvitnúce mestá a dediny, vybudované cirkevné stavby a kostoly. Naša cirkevná samospráva bola pre nás pevným hradom. Jej zriadenie bolo pre nás udržiavajúcou silou, ktorá nás v nežičlivej cudzine zachránila od odrodilctva“. Navrátení Slováci vyjadrovali veľakrát svoju túžbu po chráme slovami: *“Chrám to je naša radosť. Služby Božie to je náš život“.*

Bratia a sestry, my, v Galante a v Matúškove veľmi dobre vieme, že naše chrámy boli postavené za pôsobenia a veľkej iniciatívy nášho brata farára J. Mlynára až v roku 1992 a obidva boli v jeden deň na sviatky svätodušné posvätené. Máme teda chrámy, ale možno by sme si mali položiť všetci otázku. Do akej miery sme zostali verní odkazu našich predkov? A čo môžeme preto urobiť, aby sme žili podľa ich odkazu?

Navrátení Slováci a ich potomkovia sa stali neodmysliteľnou súčasťou politického, kultúrneho, spoločenského, vedeckého a hospodárskeho života Slovákov. V staronovej vlasti z nich vyrástli osobnosti nielen slovenského, ale aj európskeho formátu.

Dosiahli najvyššie vzdelanie v rôznych oblastiach: doktori medicíny, doktori prírodných vied, doktori práv, docenti, dekanı na vysokých školách, univerzitní profesori, vysokoškolskí pedagógovia, doktori vied v oblasti jazykovednej, doktor vied v jadrovej fyzike. V oblasti duchovnej: farári, učitelia. V oblasti hudby: skladateľ, zbormajster, sólistka opery. Inžinieri, stavbári, ekonómovia, poľnohospodári, architekti, strojár v oblasti športu, letectva, redaktor, publicista, poslanec SNR, ľudoví autori. Nemožno nespomenúť aj všetky skromné osobnosti, s ktorými žijeme a tešíme sa z ich úspechov, z úspechov ich detí a vnúčat, ktoré dosiahli práve vďaka tomu, že ich predkovia sa veľmi správne rozhodli vrátiť do domoviny, kde sa mohli slobodne rozvíjať a študovať v slovenskej materinskej reči.

Ďakujeme našej drahej evanjelickej cirkvi, ktorá bola pevným hradom a oporou našich predkov, zoberme si od našich prarodičov, starých rodičov a rodičov v tomto príklad. Nájdime si čas na návštevu našich kostolov. Veďme k tomu od malička aj naše deti, aby sa s hrdosťou hlásili k našej evanjelickej cirkvi, s radosťou slúžili Pánu Bohu a nepodľahli iným ateistickým a fanatickým náboženským prejavom.

Milí naši rodičia, starí rodičia z celého srdca vám ďakujeme pri 70. výročí za vaše múdre, správne rozhodnutie vrátiť sa do našej vtedy Československej republiky. Ďakujeme vám za statočnosť pri prekonávaní prvých ťažkostí v novom prostredí. Svojim činom ste dali sebe a svojim potomkom možnosť získať vzdelanie základné, odborné, stredoškolské a vysokoškolské a uplatniť sa v našej domovine. Ďakujeme Pánu Bohu, že sprevádzal našich predkov na všetkých cestách ich života.

Mgr. Mária Hudáková

„Pred svitom vstávam; volám o pomoc; a dúfam v Tvoje slovo.“ Žalm 119, 147

Milí bratia a sestry,

pozývame vás aj naďalej zotrvať v **modlitebnej reťazi** za našu cirkev, za rokovania seniorálnych a dištriktuálnych presbyterstiev, generálneho presbyterstva, tiež mimoriadneho Valného zhromaždenia ZED ako aj ďalšie potreby v cirkvi.

V modlitebnej reťazi budeme pokračovať každý deň v ranných hodinách medzi 6:00 – 8:00, na 5 – 10 minút sa stíšime k prečítaniu si Božieho Slova a k modlitbe.

OKIENKO MOS**MÁ EŠTE ZMYSEL MODLIŤ SA?**

Naša cirkev si síce pripomína 500. výročie reformácie, ale momentálne sa zmieta v de-formácii. Sú deformované vzťahy, pohľad na cirkev, farárstvo, relevantnosť zvesti a foriem.

Ak nás niečo charakterizuje, tak je to rozdelenie a nálepkovanie, absolútna vzájomná nedôvera a politikárčenie. Tak prečo by sa Boh mal k takejto cirkvi priznávať? Prečo by mal medzi nami byť Duch Svätý, keď ho svojím postojom a prístupom zarmucujeme, uhasíme a posielame preč? Necítíme, že aj samotná atmosféra či v zboroch, na bohoslužbách a medzi nami je „bezduhá“?

Veľmi chcem a túžim veriť, že to Pán s nami ešte „nezabali“, že sme ešte „použiteľní“. Ťah je ale na nás, na tom, ako sa zachováme a aký postoj zaujmeme. Ako hlboko ešte musíme klesnúť, aby sme si uvedomili vážnosť a realitu situácie. Môžeme zvolať ďalšiu konferenciu, grémia, obvolávať lojálnych, vypisovať články a obhajovať svoju pravdu či pohľad na vec.

Alebo si môžeme vybrať inú cestu. Tú, na ktorú nás pozýva sám Boh. Lenže to je cesta pokory, poníženia, ľútosti a vzdania sa vlastných ambícií, aby bolo oslávené jediné meno – Ježiš Kristus.

Túžim, aby sme sa spojili v pôste a príhovorných modlitbách všetci, ktorým záleží na tom, aby Boh konal v našej cirkvi v Božej moci, aby Duch Svätý odhaľoval intrigy, podlosť a zlo medzi farármi, aby sme sa opäť v dôvere postavili na reformačné SOLA a začali ich v pokore žiť v životoch a zboroch.

Jóel 2, 12 – 17

„Teraz však - znie výrok Hospodinov - vráťte sa ku mne celým srdcom a pôstom, plačom a nárekom!“ 2, 12

- teraz je čas, lebo zajtra ho už od Boha nemusíme dostať
- **„roztrhnime si srdcia a nie šaty“**
- zhromaždime ľud, pokorme sa a volajme k Pánovi, či sa **„azda nezľutuje“**
- kňazi **„plačme pred oltárom“** a buďme prví, ktorí robia pokánie, nech Boh **„ušetrí svoj ľud“**

Dost' sme sa Ho už naurážali svojimi ohavnosťami. Kde sú naše modlitby farári, biskupi? Kde je náš pôst za cirkev a bratov a sestry? Kedy sme naposledy prebdeli v modlitbe dni a noci a zápasili pred Božou tvárou za Kristovu nevestu - cirkev??? Prestaňme robiť diablovu prácu intríg, ohovárania a túžbe po moci. Túžme len po tom, aby bolo oslávené meno Ježiš Kristus, tak, ako po tom túžil apoštol Pavol a pre to žil aj umrel.

Volám nás do modlitieb a pôstu aj teraz v nedeľu a hlavne v pondelok, keď bude mimoriadne Valné zhromaždenie ZED – vybojujme v jednote tento duchovný boj, aby bolo oslávené meno Svätého Boha.

Stanislav Kocka

VAŠE NÁZORY A REAKCIE

Bratia a sestry,

rozhodli sme sa, že v tomto čísle prinesieme širšie názorové spektrum k téme odňatia kanonickej misie Ondrejovi Prostredníkovi. Ide o tému, ktorá nie je v našej cirkvi dostatočne spracovaná, reflektovaná a vyžaduje si naozaj odborný a dlhodobý dialóg, preto veríme, že ECAV na Slovensku v budúcnosti dokáže o spoločenských témach, ktoré zasahujú aj cirkev viesť kompetentnú diskusiu. Chceme tým vyslať posolstvo, že vedíme dialóg, ktorý je veľmi potrebný, priam nevyhnutný, a že si ctíme slobodu slova a slušnosť vo vzťahoch a názoroch.

OTVORENÁ CESTA

Odobratie kanonickej misie Ondrejovi Prostredníkovi, pedagógovi na EBF UK, rozvírilo novú vlnu diskusií a otvorilo ďalšie citlivé otázky. Začalo to otázkou homosexuálnych vzťahov, lebo to bol dôvod na odobratie kanonickej misie, ale pokračuje to ďalej otázkou interpretácie Biblie a z môjho pohľadu aj otázkou vzťahu „zákona“ a „evanjelia“.

A práve táto posledná otázka je kameňom úrazu kresťanstva v celých jeho dejinách. Zápas o správne pochopenie „zákona“ a „evanjelia“ je témou už v Starej zmluve (aj keď sa to neoznačuje explicitne týmito pojmami). Novú a intenzívnejšiu podobu dostáva tento zápas príchodom Ježiša Krista, keď „Slovo stalo sa telom“.

Od toho, ako sa na túto otázku odpovedalo, závisela podoba kresťanstva v dejinách. Lutherovu reformáciu by sme mohli definovať aj tak, že to bola iná odpoveď na otázku vzťahu „zákona“ a „evanjelia“. Namiesto obrazu prísneho Boha, ktorého si treba udobriť a ktorého priazeň a lásku si treba zaslúžiť, Luther opäť nachádza milostivého Boha - Boha, ktorý odpúšťa nie pre našu výnimočnosť, alebo mravnú dokonalosť či sociálnu hodnotu, ale jedine zo svojej lásky a milosti.

Aj keď sme dedičmi reformácie, túto otázku si musíme vždy nanovo klásť a hľadať na ňu odpovede. Žiť reformačne (t.j. v neustálom procese očisty a obnovy) totiž neznamená len opakovanie výrokov reformátorov, alebo citovanie reformačných spisov. Dokonca ani citovanie samotnej Biblie nie je zárukou pravdy. Keď diabol pokúšal Ježiša na púšti, tiež citoval slová Písma a povedzme si úprimne, vyzeralo to logicky a správne. Žiť reformačne znamená poznať a uznať, že si nezaslúžim Božiu lásku a nie som hodný Božej milosti. A zároveň zažívať tú úžasnú skúsenosť, že som Božím dieťaťom a som Bohom milovaný. Žiť reformačne znamená nechať sa meniť Božou láskou. Znamená to pozeráť sa na tento svet a ľudí v ňom Božími očami. Znamená to milovať blížnych nie preto, že sú dobrí a dokonalí, ale preto, že sú rovnako ako ja Božie deti a preto, lebo láska je jediný prostriedok, ktorý dáva životu zmysel a hodnotu. A k tomu patrí rešpekt a úcta aj voči tým, ktorí sú iní, pretože ak som úprimný voči sebe, tak musím priznať, že na tom nie som o nič lepšie, ako ktokoľvek iný.

Ježiš povedal, že neprišiel zrušiť zákon. Zákon je potrebný, aby mi ukázal, aký som, aby nastavil zrkadlo môjmu životu. Apoštol Pavol píše, že „zo zákona je len poznanie hriechu“ (R 3,20b). Zákon ma však neurobí lepším. Strachom z trestu ma môže udržiavať v určitej poslušnosti, ale neprináša skutočnú zmenu môjho života. Donald Miller vo svojej knihe „Smutný ako jazz“ píše, že „žijeme v systéme kontroly a vyváženosti. Ak nás chytia, budeme potrestaní. Ale to z nás nerobí dobrých ľudí, to nás iba krotí.“ Je pre mňa ťažké priznať si, že nie som dobrý človek. Chcel by som byť dobrý a pracujem na tom. A predsa je veľa vecí, o ktorých mi zákon ukazuje, že to nerobím dobre a predsa to nie som schopný zmeniť. Veľmi dobre rozumiem slovám apoštola Pavla: „Vôľu k dobrému mám, ale nemám sily, aby som to vykonal“. (R7, 18b) V mojom živote je stále veľa vecí, ktoré nesú krátke ale jasné označenie - HRIECH.

A práve tu, v situácii, keď si uvedomujem a priznávam, že nie som lepší ako ktokoľvek iný, sa mi otvára nová cesta. Je to situácia Izraelcov pred Rákosovým morom, keď už niet kam ujsť. A Boh otvoril novú cestu. To je evanjelium. Tam, kde je pre mňa bezvýchodisková situácia, Boh otvoril cestu aj pre mňa. Tou cestou je Ježiš Kristus a tu zákon končí. Apoštol Pavol píše: „Koniec zákona je totiž Kristus.“ (R 10,4a) Lebo Ježiš Kristus ma nezachránil tak, že by ma urobil schopným dodržať zákon a ostatné by už bolo na mne, ale tak, že splatil môj dlh a odpustil mi. Aj keď ide pritom do rizika, že to znovu nezvládnem a dostanem sa do opäť do bezvýchodiskovej situácie. Preto som úplne závislý na Ježišovi, lebo Jeho lásku a milosť potrebujem nielen na chvíľu, ale po celý môj život.

Som farárom nie preto, že som lepší a dokonalejší, ako iní, ale preto, lebo mám osobnú skúsenosť so stretnutím s Ježišom a Jeho lásku a milosť zažívam vo svojom vlastnom živote.

Ján Oslík

Uverejňujeme **Otvorený list 2014** brata Vladimíra Cipciara adresovaný bratovi Prostredníkovi ako reakciu na jeho článok publikovaný v SME dňa 17. 1. 2014 a zároveň zaslaný našim cirkevným predstaviteľom.

Vážený pán Prostredník,

prečítal som si váš článok uverejnený dňa 17. 01. 2014 v denníku SME. Na začiatku článku uvádzate že ste kresťan, hlásiaci sa k Evanjelickej cirkvi a. v.. To, čo uvádzate vo svojom článku je nepochybne prejav človeka, ktorý si osvojil liberálne a modernistické prvky, ktoré sú k nám importované z Bruselu a často krát nemajú spoločné nič nielen s racionom, ale ani s kresťanskou morálkou. Je hanebné, keď kresťan a navyše reformovaný, na základe nepochopenia doby, v ktorej žije, vydáva svoje zvrátené stanoviská menom cirkvi, ktorá bola vždy reprezentantom morálnych hodnôt Slovenska. Pán Prostredník, pokiaľ máte pochybnosti o funkcii rodiny, resp. o tom, či má byť spolužitím muža a ženy, stačí si otvoriť Bibliu a tam sa odpoveď určite dočítate.

Morálne bahno, ktoré sem presahuje z "demokratických" krajín narazilo na Slovensku na ľudí, ktorí vedia, kde je ich miesto v živote, v spoločnosti, ktorí si ctia kresťanské hodnoty a nedajú sa oklamať a ani nepredávajú svoje svedomie a svoju vieru. Títo ľudia v pochode na podporu a ochranu rodiny prejavili svoje morálne postoje na košickom pochode v počte približne 80 tisíc ľudí. Aj týmto ste svojím pamfletom napľuli do tváre. Pokiaľ by ste tak urobili svojím menom ako sympatizant, resp. prívrženec iného usporiadania rodiny ako vzťahu medzi dvomi mužmi, resp. dvomi ženami, je to vaše právo na slobodu prejavu a názorovú pluralitu. Pokiaľ tak robíte ako evanjelik je to dehonestácia celej našej cirkvi a kresťanských hodnôt. Nie nadarmo predchádzajúci pápež Benedikt jednoznačne vyjadril názor, že problémom dnešnej spoločnosti je "démon relativizmu", t. j. relativizovania a spochybňovania jasných a nemenných právd obsiahnutých v Písme.

Za problémami dnešnej spoločnosti skutočne nestoja "nejakí imaginárni liberáli" alebo "hrstka homosexuálov", ani "spriadači konšpiračných" teórií. Za problémami dnešnej spoločnosti stoja konkrétni ľudia, ktorí zapredávajú svoju morálku a vieru a v "ovčom rúchu" prezlečení vlci trhajú kresťanské a morálne hodnoty spoločnosti.

Ako evanjelik som si vždy vážil nielen učenie našej cirkvi, ale aj to, čo v minulosti, až na pár výnimiek, keď bola poplatná režimu, vykonávala prostredníctvom svojich veľkých mužov pre slovenský národ. Rád by som bol aj v budúcnosti hrdý na svoju cirkev a hodnoty, ktoré reprezentuje.

Preto vás žiadam, aby ste v budúcnosti pri obhajobe a podpore myšlienok, ktoré nemajú pôvod v našom učení neuvádzali, že tieto Vaše pomýlené názory sú názormi Evanjelickej cirkvi a. v., ktorej ste, žiaľ, predstaviteľom.

Vladimír Cipciar

Vážená sestra Bachletová,

dovolil by som si s Vami polemizovať ohľadom článku *Kauza, ktorá nie je kauzou*, ktorý vyšiel v Reformačných listoch číslo 22. Ja na rozdiel od Vás postup Zboru biskupov voči Ondrejovi Prostredníkovi schvaľujem. Nevie, čo má akademická sloboda a sloboda prejavu všeobecne spoločné s hanobením a spochybňovaním Božieho slova a téma homosexuality vôbec nie je "modernou témou dnešnej doby". Stačí si otvoriť a prečítať Bibliu, konkrétne prorokov. Pred pár tisíc rokmi už títo Boží posli písali o tom, čo sa Bohu hnusí. Dôvod zániku Sodomy a Gomory tiež asi všetci veľmi dobre poznáme. Prekvapuje ma, že docent teológie tieto fakty ignoruje, pretože nepredpokladám, že by ich nepoznal. Mám len informácie z druhej ruky o tom, čo pán docent na tomto satanistickom podujatí narozprával. Nemusia byť teda pravdivé, ale pokiaľ áno, tak mi je pána Prostredníka veľmi ľúto, pretože ten najväčší trest ho ešte len čaká. Neveríte? Ja áno, aj preto sa za neho budem modliť. Za jeho obrátenie. Preto aj politikárčenie o budúcej voľbe dekana EBF ponechávam stranou. Medzi nami, vôbec neviem, či by bol na tomto poste lepší čert alebo diabol.

Dost' skeptický som aj voči Vašej výzve voči kňazom na ich vystúpenie v médiách, aby tam ohlasovali Božiu pravdu a zastávali sa kresťanských hodnôt. Keď opomeniem verejnoprávne, kde ešte ako tak existujú relácie, kde Božie slovo zaznie; ale tie súkromné? Myslíte si, že diabol na svojom "piesočku" dovolí takéto niečo?

Musím polemizovať aj s Vaším názorom na demokraciu a občiansku spoločnosť. Nielen v tomto štáte, ale v Európe všeobecne. Až máme byť ako cirkev súčasťou tohto Sorošovského laboratória, tak prestávame byť cirkvou Kristovou a stáva sa z nás synagóga satana. Práve LGBTI je jednou z týchto agend.

Ale aby to nebolo len o negatívnej kritike, tiež by ma zaujímala odpoveď na otázku, prečo sa Zbor biskupov doteraz nevysporiadal s "kauzou Mucha"?

Sestra Bachletová, napriek svojim kritickým pripomienkam Vám želim vo Vašej práci veľa Božej milosti a požehnaní,

Peter Majerík, presbyter

CZ Zemianske Kostolany so sídlom v Prievidzi

Zrejme pod tlakom nášho reformného hnutia a najmä pod tlakom verejnosti urobili biskupi zásadné rozhodnutie. Odňali kanonickú misiu, t. j. právo vyučovať na EBF UK bratovi Prostredníkovi, ktorý svojou obhajobou LGBTI komunity prekročil biblický zákon i evanjelium. Škoda len, že biskupi boli nečinní od roku 2014, kedy brat Prostredník v denníku SME svojimi tvrdeniami išiel proti Biblii. Schvaľujeme, že aj keď neskôr, ale predsa Zbor biskupov zaujal k tak závažnej otázke rozhodné stanovisko. Žiadame tiež, aby Zbor biskupov posúdil postoje aj kázeň sestry farárky Polckovej, ktorá rovnako v rozpore s Bibliou na začiatku školského roka vo Veľkom kostole pred študentmi evanjelického lýcea obhajovala záujmy LGBTI.

Vladimír Cipciar

KONZERVATÍVNI KREŠŤANIA BY MALI PODPORIŤ ONDREJA PROSTREDNÍKA

Nielen z médií a sociálnych sietí je možné vycítiť, že celá kauza ohľadom odňatia kanonickej misie Ondrejovi Prostredníkovi je kauzou o homosexualite a LGBTI hnutia. Zjednodušene: „Ondrej Prostredník je liberál a podporuje nebiblické učenie – sobášenie homosexuálov. Neslýchané, čo je to za kresťana? Pretláča nám tu LGBTI ideológiu!“.

Takto jednoducho tomuto rozumie väčšina veriacich na Slovensku, teda konzervatívcov. Aj keď tí, ktorí Ondreja Prostredníka poznajú osobne, ho ľutujú a vyjadrujú mu podporu, myslím, že názorovo s ním nesúhlasia a doma si medzi sebou povedia: „pán teológ trochu zblúdil, a dobre mu tak ...“.

Prečo potom veriaci kresťan, konzervatívec má podporiť Ondreja Prostredníka?

Ako konzervatívec a kresťan pochádzam z pietistického prostredia a vyštudoval som evanjelickú teológiu UK v Bratislave. Odtiaľ poznám aj docenta Prostredníka. Ondrej Prostredník nie je najliberálnejší učiteľ na EBF UK v Bratislave a to ani zďaleka. Ako je možné, že ho potom, za jeho liberálne názory stíhajú?

"Pes bude zakopaný" niekde inde.

Úvodom otvorene uvediem, že ja som bol medzi prvými, ktorých biskup Klátik, bez udania dôvodu, nevysvätil - nedal prejsť na kaplánskych skúškach. Moja chyba bola, že som bol **síce konzervatívny až priveľa**, ale vykazoval som známky potencionalnej nelojality voči svojmu budúcemu nadriadenému a k tomu **silné, slobodné myslenie**. Zjavne to včas vycítil a odstaviť ma skôr akoby som stihol „napáchať škody“ na jeho (biskupovej) vinici. Samozrejme odvolania boli podané, ale v cirkevných predpisoch sa nemyslí na podobné situácie zneužitia moci, a tak dostanete odpoveď: "neexistuje odvolací orgán proti generálnemu biskupovi".

O čom je táto kauza? Boli tu aj iné?

V prvom rade je potrebné si uvedomiť, o čo v celej kauze ide. V Evanjelickej cirkvi žije veľa liberálnych farárov a tiež mnoho sexuálne nemorálnych farárov. O tomto by sa dalo písať eseje. Nie tak dávno sme mali kauzu "Magnum" – o farárovi, ktorý sa nielenže nestaral o rodinu, vodil si dámske návštevy priamo na faru, ale aj vypisoval smsky o svojich sexuálnych chútkach a nielenže neofútoval svoje činy, ale dokonca napísal knihu na svoju obhajobu. Zbor biskupov sa ho napriek všetkému zastal. Stačilo pritom, aby spomenutý farár bol verný svojmu biskupovi a hlasoval za to, čo chcú, keďže bol zároveň vyšší cirkevný funkcionár. A čo prípad istého farára, ktorý otvorene podporuje fašizmus, antisemitizmus a Kotlebu? Aj jemu stačí, aby bol verný svojmu biskupovi. V podobných prípadoch môžeme pokračovať, nájdeme ich desiatky. Na druhej strane nájdeme pokusy o diskreditáciu viacerých výborných farárov akým je napr. Miroslav Hvožďara, ktorého

najväčším hriechom bolo priniesť dobrú správu medzi tých „zvrhlých farmárov z televízie!“. Koľkí z nás to počuli: "Nemal ísť na tú farmu ...!". Farizejský alibizmus, ktorý ospravedlní našu vlastnú pasivitu, aby sme sa nezastali a "nemiešali do cudzích sporov". Otázka je, čo sa to teraz vlastne deje?

Ako konzervatívny kresťan **nesúhlasím s "manželstvom" homosexuálnych párov**, ale premýšľam – je toto naozaj dôvod prečo chcú Ondreja Prostredníka odstaviť? Spomeňme si na liberálnych teológov ako sú profesor Kišš alebo legendárny Nándraský, ktorý dokonca spochybnil základ kresťanstva – Vzkriesenie Ježiša Krista. (Pavel píše, že bez vzkriesenia je márna naša viera ...). Áno, to bol skutočný nepriateľ všetkých konzervatívcov, to bola „hrozba“ pre tých „pravých“ veriacich. Medzi študentmi sa tradovalo, že práve on s jeho liberálnou teológiou pripravil mnohých o vieru. Prečo potom „idú“ biskupi po neoliberálovi Prostredníkovi? Preto, lebo je pre nich nebezpečný, neposlúcha ich na slovo a dovoľí si myslieť a konať slobodne. Svojho času ho dokonca ako dekana mnohí chceli aj za generálneho biskupa. Prostredník je nielen potencionalny oponent generálneho biskupa, možný budúci dekan, ale názorovo a intelektuálne nebezpečný, najmä pre biskupa, ktorý hľadá absolútnu poslušnosť. Biskup Klátik iba čakal, aby konečne sám ľud evanjelický nakazený homofóbiou spoločnosti iba s uznaním schválil jeho počin. Žiaľ, po vystúpení Ondreja Prostredníka na Pride, by ho pri potencionalnom hlasovaní na Synode alebo GP bol podržal málokto. Väčšina je presvedčená, že je heretik a bude lepšie sa ho zbaviť. Ideálna príležitosť na odstavenie jediného potencionalneho rivala na post dekana?

Kde je však problém?

Dostávame sa k jadrú – či má Ondrej Prostredník pravdu vo svojich liberálnych názoroch alebo nie, nie je dôvod ho akokoľvek postihovať. To by sme honom na čarodejnice mali začať od skutočných liberálov. Ak by aj brat Prostredník „zblúdil z pravej cesty“ takéhoto brata máme podľa Biblie napomenúť a snažiť sa mu pastorálne slúžiť. To vyžaduje **diskusiu a dialóg. A to je ďalšia nebezpečná vec**, ktorej sa biskupi boja – dialóg, diskusia. **Oni nediskutujú** s nikým, dokonca ani medzi sebou – im stačí rozhodnúť a prikázať.

Evanjelická cirkev naozaj potrebuje diskusiu – a to nielen ohľadom homosexuality a LGBTI partnerstiev. Liberáli aj konzervatívci potrebujú ako kresťania preukazovať týmto ľuďom lásku a prijatie. Kristus chodil medzi tých najdivnejších ľudí v spoločnosti, tých ktorí sú na okraji a práve im prejavoval lásku a prijatie, práve im hlásal dobrú správu.

Vy, ktorí ste zarytými odporcami akejkoľvek forme homosexuality – už ste prejavili týmto ľuďom Kristovu lásku alebo im len maľujete pekelné odsúdenie? Ak aj Kristus niekedy spomínal peklo a odsúdenie nikdy ich nespomínal pred „hriešnikmi“, ale adresoval to farizejom a zákonníkom. Áno práve tí, ktorí sú takí „čistí“ práve tým

sú venované slová odsúdenia, ale „colníci a prostitútky Vás predbiehajú do kráľovstva nebeského ...“. Konzervatívny odhad počtu homosexuálov na Slovensku je 200 000 ľudí. Budeme sa tváriť, že tu nie sú?

Ondrej **Prostredník** je od Boha daným človekom na svoje miesto a **prostredníctvom** neho chce Boh rozprúdiť diskusiu v cirkvi a oslabiť nenávisť, ktorá v našom národe panuje proti homosexuálom. **Prostredníctvom** neho sa môžu otvoriť dvere do cirkvi aj pre tých hriešnikov, ktorí sú presvedčení, že cirkev a Boh ich nenávidí, kvôli ich homosexuálnej orientácii. Preto ako biblicky zmyšľajúci kresťan tieto dvere zatvoriť nemôžem. Nemôžem nevidieť ani to, že tu ide o slobodu prejavu v cirkvi. Prostredník nie je ani zďaleka tým najväčším liberálom, ktorého sa je potrebné zbaviť. Nie, on je len nepohodlný pre biskupa, toho biskupa, ktorý ničí všetko misijné, všetko slobodne zmyšľajúce, a ktorý chce z cirkvi urobiť svoju poslušnú, farizejskú inštitúciu. Zatiaľ sa mu darí, mládeže miznú, členov ubúda rapídne a do kostolov chodia už len tí „skalní“... nehovoriac o negatívnom obraze cirkvi, ktorý sa dostáva na povrch práve počas jeho úradovania. Tak necháme ho odstrániť ďalšieho jemu nepohodlného človeka?

Povinnosťou veriaceho kresťana je zastať sa nepravosti.

Ak je to, čo sa teraz deje nepravosť, potom je povinnosť kresťana sa takejto nepravosti zastať a bojovať proti nej. A nepravosť to je veľká, lebo človeku nechcú zobrať len miesto a postavenie, ale aj ho vyhlasujú za bludára bez toho, aby podrobne preskúmali, čo naozaj hovorí. Chcú mu zobrať právo vystupovať ako teológovi a hlavne zastrašiť ďalších potencionálne slobodne zmyšľajúcich ľudí. Bez ľudí ako Ondrej Prostredník sa cirkev stane uniformistickou, vyprázdnenou inštitúciou, ktorá si hudie svoje od sveta odtrhnuté názory stále dokola a nikto ju nepočúva.

Lukáš Králik

ZVLÁŠTNÝ TÓN

Keď som listoval v časopise Evanjelický Posol (č. 35), do očí mi udrel nadpis jedného článku: „*PEDAGÓG EVANJELICKEJ FAKULTY neuniesol „dohru“ za vystúpenie na sprievode hrdosti gayov a lesbič, zveril sa médiám*“.

Musím uznať, že toto sa pani redaktorke podarilo - síce mi to pripadá ako titulka v bulvárnom časopise, ale ani ja som neodolal. Očakával som, že spomínaný pedagóg dostal hysterický záchvat, alebo sa rovno hodil pod vlak.

Tak som začal čítať a zistil som, že je to ešte horšie. Ale nie s Ondrejom Prostredníkom (pedagógom, ktorý „neuniesol“ dohru), ale so spôsobom, akým sa o ňom píše. Je to zvláštny tón - neúctivý, ponižujúci. Nemusím s druhým súhlasiť v jeho názoroch a postojoch, ale to ma neoprávňuje, aby som o ňom hovoril a písal takýmto spôsobom. A tak isto o každom, kto bratovi Ondrejovi Prostredníkovi vyjadril nejakým spôsobom podporu.

Prečítal som aj kázeň sestry farárky Anny Polckovej. Bol som zvedavý, čo to tým deťom porozprávala, lebo podnadpis „Farárka na začiatku roka kázala o dúhovom pochode“ a odstavec pod týmto nadpisom presvedčivo hovoril, že kázeň bola zneužitá na propagandu dúhového pochodu. Dúhový pochod bol v kázni spomenutý, ale nie ako propaganda, skôr ako realita, o ktorej vieme. Keby som na to nebol celým predchádzajúcim odstavcom tak cielene upozorňovaný, možno by som si to ani nevšimol, lebo to bola len jedna z inakostí, s ktorými sa denne stretávame. Je to dobrá kázeň, v ktorej hovorí o našej zodpovednosti, aj o nádeji, ktorú dostávame. Ale ses. farárka Anna Polcková už dostala svoju „nálepku“.

Mrzí ma ten zvláštny tón, s ktorým sa o niektorých ľuďoch píše.

Ján Oslík, ev. farár v Modre

SPOLUPRÁCA

Bratia a sestry,

vydávanie Reformačných listov (RL) je postavené na spolupráci, aktívnom prístupe a otvorenosti pomenúvať problémy, ale i navrhovať riešenia. Ďakujeme vám za pozdravy a povzbudzujúce slová uznania, a že sa modlíte za našu cirkev. V RL ponúkame priestor na prezentovanie informácií o dianí vo Vašich cirkevných zboroch a spoločenstvách.

Podajte sa s nami o Vaše skúsenosti a rady z Vašej služby a života v cirkevných zboroch. Radi uverejníme aj príspevky z Vašich zborových časopisov. Ponúkame priestor na oznamy. Kontaktujte nás na nižšie uvedených adresách. Veríme, že vzájomnou spolupracou dokážeme budovať jednotu, obnovovať dôveru a zvyšovať transparentnosť fungovania cirkvi.

Pomôžte nám, prosíme, pri distribúcii Reformačných listov. Nie všetci majú a používajú email a internet. Chceme ich doručiť na farské úrady, do kostolov, do našich spoločenstiev a predstaviteľom cirkvi v rôznych funkciách.

Pomôžte nám takto otvárať a viesť diskusie a dialóg o smerovaní k obnove a rozvoju. Tešíme sa na vašu spoluprácu a prosíme o vaše modlitby. Nech vás Pán zachová v pokoji, v láske a v túžbe pomôcť obnove cirkvi.

Kontakt na tím Reformačných listov:

Sekcia HELP – Evanjelická jednota, o. z.
Partizánska 2
811 03 Bratislava

Redakčná rada:

Eva Bachletová 0905 813 782
Monika Cipciarová 0948 254 765
Martin Kováč 0905 269 078
Ľubo Bechný

Vaše podnety a skúsenosti čakáme tiež na adrese: help@evanjelickajednota.sk. Na emailovej adrese listy@evanjelickajednota.sk sa môžete prihlásiť aj na odoberanie Reformačných listov e-mailom.

Viac nezahmlených a pravdivých informácií si môžete prečítať na internetovej stránke

<http://evanjelickajednota.sk>